

KRIGSARTIKLAR, krigsartiklar, m. 2. pl. Lag, rörande krigstukten i ett land. [—tielar.]

KRIGSBEFÄL, n. 3. 1) Befäl, kommando vid en krigshär. *Hafva, få ett k.* I denna bem. mindre brukligt. — 2) Befälhafvande vid en krigshär, både högre och lägre.

KRIGSBULLER, n. 3. Se *Krigsoroligheter*.

KRIGSBUSS, m. 2. (fam.) Käck krigare.

KRIGSBYGGMÄSTARE, m. 3. Person, som är kunnig i krigsbyggnadskonsten med hvad dertill hörer.

KRIGSBYGGNAD, m. 3. 1) Byggnad, uppförd till försvar eller anfall i krig. — 2) Uppförande af sådan byggnad.

KRIGSBYGGNADSKONST, f. 3. Konsten att uppföra och anlägga alla slags byggnader, som i krig äro nödiga. Innefattar Befästningskonsten jemte anläggande af militärvägar och krigsbryggers byggande.

KRIGSDANS, m. 3. Af krigiska, isynn. vilda folk anställd dans, för att fira början af ett krig eller en vunen seger.

KRIGSEPARTEMENT, krigsdepartemång, n. 3. Afdelning af en statsförvaltning, som handlägger krigsärendena.

KRIGSEXPEDITION, krigsexpeditionschön, f. 3. 1) Se *Krigståg*. — 2) Så kallades äfven, före år 1840, den afdelning af konungens kansli, der försvarsverkets ärenden behandlades och af hvars chef de föredrogos inför konungen i statsrådet.

KRIGSFACKLA, f. 1. (fig.) Se *Krigslåga*.

KRIGSFOLK, n. sing. Personer, som höra till en krigshär.

KRIGSFOT, m. sing. *På k.*, adverbialt uttryck, som betyder: I det skick ett rikes armé sig under krigstid befinner, i afseende på antal, utredning, stånd, o. s. v.

KRIGSFYRVERKERIKONST, f. 3. *K-en*, konsten att tillverka alla sådana slags fyrverkeripjeser, som brukas i krig, t. ex. bomber, granater, m. m.

KRIGSFÅNGE, m. 2. pl. — *fångar*. En, som blifvit tillfångatagen i krig.

KRIGSFÖRKLARING, f. 2. Öppen och ofentlig förklaring, hvarigenom ett folk, en stat, en regering tillkännagifver, att den befinner sig i krigstillstånd med ett annat folk o. s. v., och ämnar att med vapen bekämpa detsamma.

KRIGSFÖRNÖDENHET, f. 3. Sak, som behöfves för utförandet af ett krig.

KRIGSFÖRRÅD, n. 3. o. 3. Förråd af krigsförnödenheter.

KRIGSFÖRRÄTTNING, f. 2. Företag emot fienden, i fält.

KRIGSGUD, m. 2. Krigets gud. *Hos Grekerna hette k-en Ares, hos Romarne Mars.*

KRIGSGUDINNA, f. 1. Krigets gudinna. *K-n Bellona.*

KRIGSGÄRD, m. 3. Bevilling för underhållande af ett krig.

KRIGSHISTORIA, f. sing. Historia om alla krig, som blifvit förda, eller särskilt om dem, en stat, ett folk fört, eller äfven om ett enda särskilt krig, t. ex. Tyska Trettioåra kriget.

KRIGSHJELP, f. 3. Hjelp, som en stat, genom sändning af hjälptrupper, gör en annan, som blifvit anfallen med krig. — 2) Se *Krigsgärd*. *Extra k.*, afgift, som presterskapet under krigstider utgör.

KRIGSHOFRÄTT, m. 3. Domstol, som dömer i andra instansen i mål, hvilka angå krigstjensten.

KRIGSHÄR, m. 2. Se *Här*.

KRIGSHÄROLD, m. 3. Härold, som förkunnar krig.

KRIGSKANSLI, krigsskansli, n. 3. Kansli vid en krigsministère. [—kansli, —kanzli, —kantzli.]

KRIGSKASSA, f. 1. Kassa till bestridande af utgifterna under ett krig. [—cassa.]

KRIGSKOLLEGIUM, krigsskollégium, n. sing. Embetsverk, hvilket har öfverinseendet och vården af allt det, som angår rikets krigsmakt och försvar till lands. [—coll —.]

KRIGSKOMMISSARIAT, krigsskåmmissariat, n. 3. o. 3. Proviant-, förplägnings- och räkningsväsendet vid en armé. *General-K-et*, i Sverige, benämning på ett embetsverk, som i fält drager omsorg för arméens underhåll, med hvad dertill hörer. [—com —.]

KRIGSKOMMISSARIE, krigsskåmmissarie, m. 3. Högre tjensteman vid krigskommisariatet. [—com —.]

KRIGSKONST, f. sing. Konsten att föra krig. **KRIGSKONTRABAND**, krigsskåntrabånd, n. sing. De varor, som en neutral stat, till följe af ingångna traktater, icke får sända till en krigförande makt, utan att det af den andra krigförande makten anses såsom ett brytande af neutraliteten.

KRIGSKOSTNAD, m. 3. Kostnad i och för ett krig. *Betala k-erna.*

KRIGSKÄMPE, m. 2. pl. — *kämpar*. 1) Käck krigare. — 2) (fam.) Slagskämpe.

KRIGSLAG, m. 2. Se *Krigsartiklar*.

KRIGSLAGFARENHET, f. 3. Den del af lagfarenheten, som handlar om kriget med dertill hörande ämnen.

KRIGSLIST, f. 3. List, som begagnas i krig, för att vinna någon fördel öfver fienden.

KRIGSLÅGA, f. sing. (fig.) Krig. *Tända k-n*, gifva upphof till krig.

KRIGSMAKT, f. sing. Alla de yttre hjälpmedel, som fordras till förande af krig. *K-en till lands och vatten.*

KRIGSMAN, m. 3. pl. — *män*. Krigare. — *K-manna*, gam. genit. plur., som ännu brukas i vissa ordasätt, t. ex.: *På k-manna vis, efter k-manna sed*, o. s. v.

KRIGSMANSHUS, n. 3. *Wadstena k.*, ofentlig inrättning, hvars ändamål är att lemna understöd åt åldriga krigsmän af landthären samt deras enkör och barn.

KRIGSMANSHUSDALER, m. sing. *K-n*, afgift af en daler, som till krigsmanshuset erlägges för hvarje soldat, hvilken inskrifves i rullan.

KRIGSMÄNSKASSA, f. 1. *Amiralitets-k-n*, offentlig kassa, hvarur lemnas understöd åt åldriga krigsmän, som tillhört flottan, samt deras hustrur och barn.

KRIGSMASKIN, --schin, m. 3. Maskin, som fordom begagnades vid belägring eller försvar af fasta platser.

KRIGSMINISTER, krigsminist'rst'r, m. 2. pl. — *ministrar*. Hög embetsman, som står i spetsen för en krigsministère.

KRIGSMINISTÈRE, krigsministär, m. 3. Embetsverk, som i en stat har högsta ledningen af krigsärendena.

KRIGSMUSIK, krigsmusik, m. sing. Sådan musik, som brukas i krig och passar att lifva krigarnes mod.

KRIGSNÄMD, m. 3. (ford.) Krigsrätt.

KRIGSOMKOSTNAD, m. 3. Se *Krigskostnad*.